

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **AGOSTO FIN s.r.o.**
IČ: 27840689
sídlem náměstí Msgre. Šrámka 885/7, 702 00 Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Vaňkem
sídlem Sokolská třída 936/21, 70 200 Ostrava

proti
žalovanému **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. MZE-78206/2024-15111

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 30. 12. 2024 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 4. 2024, č.j. MSK 20450/2024 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“).
 2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 33 odst. 3 písm. a) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „ZVK“), kterého se dopouštěla v období nejméně od 1.12.2022 do 6.4.2023 tím, že neumožňovala připojení novostavby rodinného domu ve vlastnictví pana T. B., situované na pozemcích parc. č. X a XA v k. ú. X na jí vlastněnou kanalizaci, když nereagovala na žádost o souhlas s připojením na uvedenou kanalizaci (dále jen přestupek č. 1) a dále přestupku nezajištění plynulého a bezpečného provozování vodovodu a kanalizace podle § 8 odst. 1 ZVK uvedeného v § 33 odst. 2 písm. d) ZVK, kterého se dopouštěla v období od 21. 3. 2013 do 6.4.2023 tím, že si nezajistila povolení k provozování jí vlastněné kanalizace, ani neuzavřela smlouvu o provozování s odborným subjektem, který by kanalizaci provozoval svým jménem (dále jen přestupek č. 2). Krajský úřad Moravskoslezského kraje uložil žalobkyni v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 33 odst. 9 písm. d) ZVK správní trest pokuty ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
 3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nesprávné, stejně tak považuje uloženou sankci ve výši 50 000 Kč za nezákonnou a nepřiměřeně vysokou, proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a uvedla následující žalobní námitky.
 4. Jako stěžejní námitku ve vztahu ke spáchání přestupku č. 1 žalobkyně uvádí, že uznání viny ze spáchání přestupku je protiprávním, nedovoleným a neúčelným vstupováním veřejné správy do soukromoprávních vztahů dvou soukromých subjektů, a to žalobkyně a p. T. B. Žalovaný pochybil, protože nerefletoval dvojediné postavení žalobkyně, která je jednak vlastníkem kanalizace a jednal současně vlastníkem pozemku, na němž má být kanalizační přípojka umístěna. Snaha p. B. o souhlas s připojením kanalizační přípojky je pouze jeho snahou „šikanovat“ žalobkyni a tuto faktickou situaci měl žalovaný při svém rozhodování vzít v úvahu.
 5. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán se nad to nezabývali tím, zda má p. B. možnost dosáhnout požadovaného napojení na kanalizaci i jinak, aniž by zasahoval do vlastnického práva žalobkyně. Byl zde tedy neúplně zjištěn stav věci, a žalovaný proto dospěl k nesprávným zjištěním.
 6. K přestupku č. 2 žalobkyně namítla, že skutková podstata § 33 odst. 2 písm. d) ZVK postihuje pouze provozní nekázeň, vůbec necílí na případy, kdy chybí administrativní povolení k provozu kanalizace dle § 6 ZVK, jako v situaci žalobkyně. Žalovaný tedy neměl přestupek vůbec postihnout, když v souladu se zásadou „nullum crimen sine lege“ se o přestupek nejedná. Chybí posouzení hlediska společenské nebezpečnosti a ukládané sankce; žalobkyně od okamžiku nabytí nemovitostí, v nichž se předmětná kanalizace a vodovod nachází, neudělala nic, čím by ohrozila nebo narušila jejich funkčnost a provoz. Samotné neuzavření smlouvy mezi žalobkyní a subjektem příslušným k provozování dle ZVK nemůže být hodnoceno jako tak závažné, aby bylo označeno za přestupek.
- Shodu s prvopisem potvrzuje

7. Dále žalobkyně namítla, že se žalovaný nezabýval otázkou promlčení přestupku, přestože nešlo o trvalý přestupek po dobu 10 let, neboť žalobkyně vůbec nevěděla, že provoz vodovodu a kanalizace není upraven žádnou smlouvou. V napadeném rozhodnutí chybí skutkové a právní posouzení vytykánoho jednání ohledně jeho časového vymezení.
8. Žalobkyně má za to, že předmětná kanalizace není veřejná, protože nesplňuje podmínky uvedené v § 1 odst. 3 písm. a) ZVK a názor správního orgánu 1. stupně, s nímž souhlasil žalovaný, že jde o veřejnou kanalizaci, protože provozně souvisí s kanalizační sítí ve vlastnictví města Ostravy, je nesprávný.
9. Dále se žalobkyně domnívá, že je nesprávný názor žalovaného, že případná předchozí smlouva o provozování kanalizace právního předchůdce žalobkyně nepřešla na žalobkyni a že je nutná písemná forma smlouvy a zároveň, že odpovědnost z přestupku č. 2 stíhá provozovatele kanalizace, a ne jejího vlastníka.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že setrvává na důvodech v něm již uvedených.
11. Z obsahu správních spisů soud pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 33 odst. 3 písm. a) ZVK a dále přestupku nezajištění plynulého a bezpečného provozování vodovodu a kanalizace podle § 8 odst. 1 ZVK uvedeného v § 33 odst. 2 písm. d) ZVK. Správní orgán 1. stupně uložil žalobkyni v souladu s § 41 odst. 1 zákona o přestupcích a § 33 odst. 9 písm. d) ZVK správní trest pokuty ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 26. 11. 2025, u kterého účastníci setrvali na svém stanovisku.
13. Krajský soud neshledává žalobní námitky žalobkyně důvodnými.
14. Námitky žalobkyně ve vztahu ke spáchání přestupku č. 1 se prolínají takřka celou žalobou; krajský soud přitom z jejího textu dovodil, že dle žalobkyně je uznání viny ze spáchání přestupku protiprávním, nedovoleným a neúčelným vstupováním veřejné správy do soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a p. T. B. Žalovaný podle žalobkyně pochybil, protože nerefletoval dvojediné postavení žalobkyně, která je jednak vlastníkem kanalizace a zároveň vlastníkem pozemku, na němž má být kanalizační přípojka umístěna. Žalovaný ani správní orgán 1. stupně se nad to nezabývali tím, zda má p. B. možnost dosáhnout požadovaného napojení na kanalizaci i jinak, aniž by zasahoval do vlastnického práva žalobkyně.
15. Krajský soud předně přisvědčuje žalovanému, že navzdory tvrzení žalobkyně srozumitelně vysvětlil její dvojediné postavení a rozdílnou povahu jejích povinností z titulu vlastníka pozemku a z titulu vlastníka kanalizace. Žalobkyně zvláště zdůrazňovala fakt, že jelikož ji

Shodu s prvopisem potvrzuje

nelze přinutit, aby vydala souhlas s umístěním kanalizační přípojky ke kanalizaci v pozemku parc. č. XB v k. ú. X, nelze ji přinutit ani k tomu, aby souhlasila s připojením kanalizační přípojky. Názor žalobkyně však nemá oporu v platném právu. Žalobkyně své argumenty opírá o podmínky zřízení věcného břemene, které je institutem soukromého práva. Při rozhodování o zřízení věcného břemene soudním rozhodnutím bude jednou z podstatných okolností rozsah a povaha zásahu do vlastnického práva povinného a subjekty řízení jsou v rovném postavení. V posuzované věci však krajský soud posuzuje práva a povinnosti plynoucí ze ZVK v oblasti práva veřejného, přičemž celou problematiku je nutno posuzovat z hlediska veřejného zájmu; chráněným zájmem je zde zajištění možnosti subjektů připojit se na stávající vodohospodářské sítě v bezprostředním okolí, pokud tomu nebrání technické či kapacitní limity. ZVK stanovuje povinnost umožnit připojení se na vodovod nebo kanalizaci, přičemž je na posouzení správního orgánu, zda bylo této povinnosti učiněno zadost. Žalobkyně v průběhu správního řízení nikde netvrdila, že by s p. B. jednala a vymezila technické důvody, proč není možné se na jí vlastněnou kanalizaci připojit.

16. Krajský soud při vyhodnocení žalobních námitek týkajících se přestupku č. 1 vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku č.j. 9 As 422/2017-56 ze dne 28. 3. 2019 zamítl kasační stížnost žalobkyně, která stejně jako v posuzované věci neumožnila napojení na jí vlastněnou kanalizaci. V tomto rozsudku NSS uzavřel, že „Podle názoru Nejvyššího správního soudu takto zužujícímu výkladu nelze přisvědčit a krajský soud pojem umožnit vyložil zcela správně, tedy tak, že tento pojem dopadá mimo jiné i na nečinnost vlastníka infrastruktury při vydávání stanovisek. Stěžovatelka ve svém důsledku zastává názor, že – aby její odpovědnost za předmětné delikty byla dána – musela by skutková podstata v zákoně výslovně postihovat i nečinnost při vydávání stanovisek, respektive musela by výslovně ukládat povinnost vydávat písemné souhlasy s napojením/připojením kanalizací a vodovodů. Takový požadavek by však vedl jen ke zbytečně kazuistickému vyjádření zákona. Přitom ani široký a podrobný výčet nejrozumnějších možných forem neumožnění napojení by nikdy nemohl postihnout celou paletu faktických jednání, jimiž mohou vlastníci infrastruktury napojení či připojení na jejich infrastrukturu mařit. Účel právní úpravy je zde zřejmý, když stanoví, že vlastníci jsou povinni umožnit napojení/připojení na svoji infrastrukturu. V tom je obsaženo i to, že musejí vynaložit veškeré úsilí pro to, aby napojení/připojení fakticky proběhlo a bylo v souladu s právem. Musejí tedy tomuto cíli aktivně napomáhat tím, že budou poskytovat veškerou součinnost žadateli tak, aby bylo dosaženo zákonem předvídaného důsledku, tedy právně konformního i prakticky funkčního napojení/připojení na infrastrukturu. Jediným omezením a jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí takové součinnosti či „neumožnění“ napojení či připojení jsou vskutku omezené technické a kapacitní možnosti (§ 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích), jak správně upozornil i krajský soud. Existenci takových důvodů však stěžovatelka netvrdí.“
17. Krajský soud uzavírá, že žalovaný skutečně nebyl povinen hodnotit jednání třetí osoby (p. T. B.), ani jeho možnosti napojit se na kanalizaci přes jiné pozemky, které nejsou ve vlastnictví žalobkyně. Tyto otázky jsou mimo předmět přestupkového řízení. Krajský soud má za to, že účelem právní úpravy je stanovení povinnosti vlastníka infrastruktury umožnit jiným subjektům připojení, přičemž jediným omezením a jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí takové součinnosti či „neumožnění“ napojení či připojení jsou vskutku omezené technické a kapacitní možnosti (§ 8 odst. 4 a odst. 5 ZVK).
18. Pokud se týče přestupku č. 2, žalobkyně rozporuje jeho spáchání a svůj názor opírá zejména o polemiku se zněním ZVK a z něj vyplývajícími povinnostmi. Krajský soud zdůrazňuje, že Shodu s prvopisem potvrzuje

ZVK upravuje zásobování pitnou vodou a odvádění odpadních vod, tedy činnosti ve veřejném zájmu, a právě veřejný zájem odůvodňuje zákonem předvídaný zásah orgánů veřejné moci do práv a povinností fyzických a právnických osob. Jak je řečeno v komentáři k § 1 ZVK „Četné povinnosti vlastníka i provozovatele vodovodu a kanalizace stanovené ZVK jsou odůvodněny právě existencí veřejného zájmu na zřizování a provozování vodovodů a kanalizací, kdy veřejný zájem je zřejmý zejména v souvislosti se stanovením povinnosti plynulého a bezpečného provozování (§ 8 odst. 1), povinnosti umožnit napojení vodovodu nebo kanalizace jiného vlastníka (§ 8 odst. 4), povinnosti umožnit připojení odběratelů a dodávat pitnou vodu nebo odvádět a čistit odpadní vody (§ 8 odst. 5), nemožností přerušení dodávek vody nebo odvádění odpadních vod s výjimkou zákonem stanovených případů (§ 9 odst. 6), možnosti uložení povinnosti veřejné služby v oblasti zásobování vodou a odvádění a čištění odpadních vod provozovateli, který má k jejímu zajištění vytvořeny potřebné podmínky (§ 22). Odrazem veřejného zájmu na řádném provozování vodovodů a kanalizací jsou také některé povinnosti a omezení práv vlastníků nemovitostí, včetně zásahu do jejich vlastnického práva (§ 7 odst. 1 a 2).“ (NOHEJL, Lukáš, ŽALUDOVÁ, Ludmila a kol. § 1 [Předmět úpravy]. In: NOHEJL, Lukáš, ŽALUDOVÁ, Ludmila a kol. Zákon o vodovodech a kanalizacích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 6.)

19. Krajský soud považuje za nedůvodnou první žalobní námitku, a to, že skutková podstata § 33 odst. 2 písm. d) ZVK postihuje pouze provozní nekázeň, vůbec necílí na případy, kdy chybí administrativní povolení k provozu kanalizace dle § 6 ZVK jako v situaci žalobkyně a správní orgán tedy neměl přestupek vůbec postihnout. Krajský soud zcela přisvědčuje žalovanému, že žalobkyně měla povinnost disponovat platným povolením k provozování, a stejně i povinnost zajistit plynulé provozování vodohospodářské infrastruktury, protože se jedná o povinnosti vyplývající ze ZVK. Žalobkyně se dopustila přestupku dle § 33 odst. 2 písm. d) ZVK, protože nesplnila své povinnosti vlastníka kanalizace a nezajistila plynulé a bezpečné provozování předmětné kanalizace, a to buď formou povolení k provozování kanalizace nebo uzavřením smlouvy o provozování kanalizace s jiným subjektem.
20. Ke druhé žalobní námitce krajský soud konstatuje, že není pravdivé tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nezabýval otázkou promlčení přestupku. Žalovaný se k tématu v napadeném rozhodnutí vyjádřil a ozřejmil stanovení dat trvajících přestupku, přičemž s jeho stanoviskem se krajský soud ztotožňuje. K tvrzení žalobkyně, že vůbec nevěděla, že provoz vodovodu a kanalizace není upraven žádnou smlouvou, krajský soud zdůrazňuje zásadu, že *vlastnictví zavazuje*, přičemž jak vyplývá ze správního spisu a rovněž uvedl žalovaný, v kupní smlouvě, jíž žalobkyně nabyla předmětný pozemek na ul. Schovaná v Ostravě-Porubě, je uvedeno, že nedílným příslušenstvím pozemku je vodovodní řad a kanalizace. Žalobkyně jako kupující prohlásila, že je jí stav předmětu prodeje dobře znám a že měla možnost si jej prohlédnout a seznámit se s jeho faktickým a technickým stavem; přesto nesplnila svou povinnost podle ZVK a neuzavřela smlouvu o provozování kanalizace. Z repliky žalovaného vyplývá, že společnost Ostravské vodárny a kanalizace, a. s. dne 31. 10. 2022 nabídla žalobkyni uzavření smlouvy o pachtu a provozování kanalizace, na což žalobkyně nereagovala. Žalobkyně si tedy ještě před zahájením přestupkového řízení musela být vědoma, že nemá uzavřenou smlouvu o provozování kanalizace a neučinila žádný krok k napravení stavu. Námitka tedy není důvodná.
21. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně zastává stanovisko, že předmětná kanalizace není veřejná, protože nesplňuje podmínky uvedené v § 1 odst. 3 písm. a) ZVK. V napadeném rozhodnutí je přitom podrobně popsáno, kde je kanalizace ve vlastnictví žalobkyně umístěna Shodu s prvopisem potvrzuje

a že provozně souvisí s kanalizační sítí pro veřejnou potřebu ve vlastnictví Statutárního města Ostravy a v souladu s § 1 odst. 3 písm. b) ZVK je proto kanalizací pro veřejnou potřebu. Krajský soud je proto nucen i tuto žalobní námitku označit za nedůvodnou.

22. Další žalobní námitkou žalobkyně tvrdí, že je nesprávný názor žalovaného, že případná předchozí smlouva o provozování kanalizace právního předchůdce žalobkyně nepřešla na žalobkyni a že je nutná písemná forma smlouvy a zároveň, že odpovědnost z přestupku č. 2 stíhá provozovatele kanalizace, a ne jejího vlastníka. Žalovaný se k otázce formy smlouvy dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že předmětná kanalizace nemá žádného provozovatele, protože žalobkyně jako vlastník nemá povolení k provozování kanalizace, ani uzavřenou smlouvu o provozování kanalizace s jiným subjektem. Skutečnost, že společnost Ostravské vodárny a kanalizace, a.s. vybírala stočné, neznámá, že byla provozovatelem ve smyslu ZVK, protože nesplnila podmínky uvedené v § 2 odst. 5 ZVK. Krajský soud vzhledem k těmto skutečnostem žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.
23. Pokud se týče obecně vznesené námitky, že uloženou pokutu ve výši 50 000 Kč považuje žalobkyně za nezákonnou a nepřiměřeně vysokou, je třeba uvést, že za přestupek nezajištění plynulého a bezpečného provozování vodovodu a kanalizace podle § 8 odst. 1 ZVK uvedeného v § 33 odst. 2 písm. d) ZVK může správní orgán uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Značná maximální výše pokuty odpovídá veřejnému zájmu, aby vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu byly provozovány tak, jak předpokládá ZVK. Správní orgán 1. stupně na str. 7 a 8 svého rozhodnutí srozumitelně uvedl kritéria, k nimž přihlédl při určení výše výměry pokuty za přestupek, přitěžující i polehčující okolnosti a uložil pokutu ve výši 5% horní sazby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že napomenutí jako sankce je zcela nedostatečné, neboť z dosavadního přístupu žalobkyně není patrná žádná snaha o narovnání jejího protiprávního jednání.
24. Žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizovala, z jakého důvodu považuje pokutu 50 000 Kč za nezákonnou a nepřiměřeně vysokou, neuvedla ani žádné informace o své majetkové situaci. Dle konstantní judikatury NSS, např. rozsudek č.j. 5 As 22/2009-80 ze dne 23. 7. 2009: „*Není úkolem soudu nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, popřípadě zda řádně a úplně zjistil skutkový stav. V případě, kdy se rozhodnutí správního orgánu opírá o správní uvážení, správní soud rovněž posoudí, zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem. Při stanovení výše pokuty pak správní orgán povinen přihlídnout k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků. Úlohou soudu není hledání optimální výše sankce, ale pouze její korekce v případech, ve kterých zjevně neodpovídá zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlivosti trestu.*“
25. Krajský soud má za to, že správní orgán 1. stupně, potažmo žalovaný, dostatečně zjistili skutkový stav a při stanovení výše pokuty nevybočili ze zákonných mezí. Stanovení pokuty ve výši 5% horní sazby nelze považovat za nikterak nepřiměřené, naopak vzhledem k tomu, že žalobkyně ani v průběhu soudního řízení nedoložila žádnou informaci o tom, že by snad napravila trvající protiprávní stav, tato pokuta jistě odpovídá míře závažnosti jednání žalobkyně, za něž byla uložena. Proto i poslední námitku je třeba označit jako nedůvodnou.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje

26. Jelikož krajský soud neshledal žalobní námitky důvodné, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. listopadu 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje